

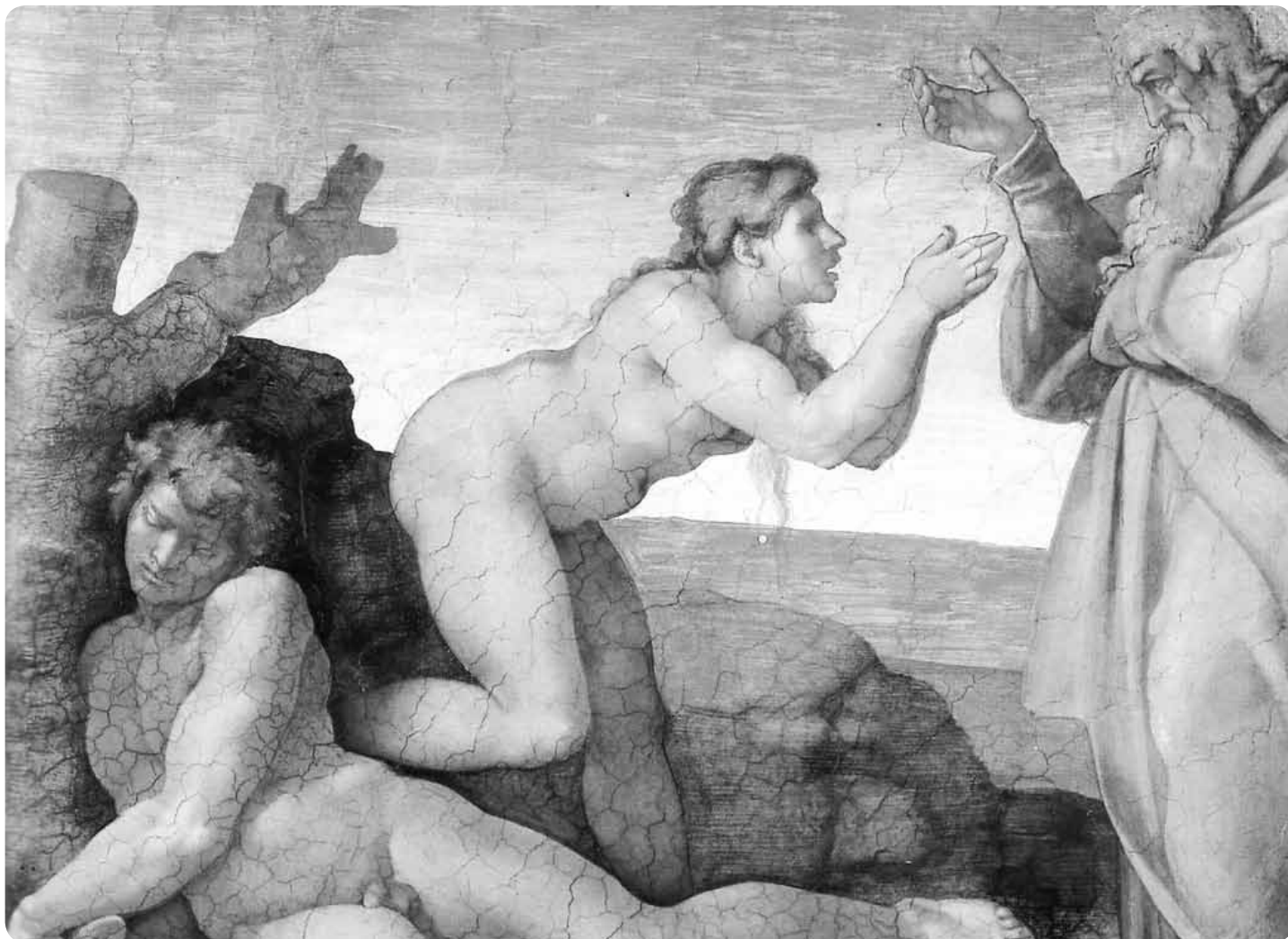
BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 12 - **DUBEN** 2020 – ČÍSLO **04**

Delfíni na Sardinii

O posledních Vánocích jsme v broumovských kostelích uvažovali o poslušném Bohu. Dnes poslušně v kostelích nejsme. Hlad po setkání se Spasitelem se snažíme utišit modlitbou růžence, pobožností Křížové cesty, hlubší četbou Písma svatého, duchovní literatury a sledováním mše sv. např. v televizi. Máme více času na rodinu, ve které najednou ke vzájemné komunikaci jaksí méně používáme mobily. Naopak, zakusujeme to, o čem už mnozí mluvili, že technologie umožňují mnohem více způsobů využití, např. v oblasti vzdělávání, služeb a podobně.

V opět resuscitované podobě solidarity zažíváme to, co po zakladateli jezuitů sv. Ignáci z Loyoly, často v 16. stol. opakoval Druhý apoštol Němec-ka, zakladatel pražského Klementina a autor prvního katolického katechismu sv. Petr Kanisius: **BONUM QUO UNIVERSALIUS, EO DIVINIUS** (ČÍM JE DOBRO OBECNĚJŠÍ, TÍM JE BOŽŠTĚJŠÍ).

Delfíni na Sardinii, různé druhy ryb v Benátkách, výrazně čistější vzduch nad Čínou nám napovídají, že jaro 2020 není Božím trestem. Je to příležitost ke zvolnění náročného a mnohdy konstantně napjatého životního stylu. K překlenutí těchto doposud neprobádaných týdnů jsou pak k dispozici i doporučení českých psychologů a psychoterapeutů (např. Dalibor Špok) na solidních zpravodajských portálech.

Strop Sixtinské kaple nabízí i interpretaci biblického stvoření ženy. První člověk autenticky spí, přičemž Eva na volání Boha vychází z Adamova boku. Nejenom Michelangelo tak připomíná to, co Kniha knih prezentuje hned ve druhé kapitole své první knihy, že Stvořitel je jenom jeden a tvořitel někdy potřebuje time-out.

P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov

P.S.: A i slečna Greta se snad s větší radostí vrátí do školy.

Jak nyní se svátostí smíření?

Individuální svaté zpovědi na požádání nejsou zakázány. Zpovídat se má přednostně ve zpovědnici, která je opatřena mřížkou, a na tu je třeba dát průsvitnou zábranu, která zamezí šíření viru.

Prosíme zároveň věřící, aby brali ohled na výjimečnou situaci a na to, že i kněží mohou onemocnět, a pak už nebudou k dispozici ani těm, co se ocitnou v ohrožení života. Nemůžeme si v těchto okolnostech všichni žádat všechno, na co jsme běžně zvyklí. Na druhé straně máme příležitost lépe si uvědomit a připomenout, že je třeba pravidelně zpytovat svědomí a litovat hříchy.

Věřící z katechismu vědí, že existuje i tzv. **dokonalá lítost**.

Článek 1452: *Vyvěrá-li lítost z lásky k Bohu, milovanému nade vše, nazývá se „dokonalá“ lítost nebo lítost z lásky [contritio]. Taková lítost odpouští všední viny; dosáhne také odpuštění smrtelných hříchů, zahrnuje-li pevně předsevzetí jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné.*

Využijme nyní tuto možnost. Je potřeba si pravidelně zpytovat svědomí, vzbuzovat lítost a chránit se hříchu. Pokud zavádíme bezpečnostní opatření, aby se COVID-19 nešířil, je potřeba se samozřejmě vyhýbat i nákaze hříchu. Vyhýbat se blízké příležitosti, nevystavovat se zbytečně situacím, ve kterých člověk může do hříchu upadnout. Naopak, více se modlit, více číst Písmo a duchovní literaturu.

Tak jako lidé dostávají informaci, že v současnosti nemají se vším chodit k lékaři, protože ho mohou vyřadit ze služby, měli bychom brát v úvahu také zdraví kněží – zejména těch, co jsou starší, nebo trpí chronickými nemocemi.

Je tu čas zkoušky, který prověří i to, jaká je naše víra. Je tu čas být na sebe o něco náročnější. Svátosti jsou nesmírně vzácné: jsou to pro nás viditelné znaky neviditelné milosti, stanovené Kristem. Avšak neviditelná Boží milost v nás působí, i když nám její viditelné znaky dočasně

nejsou plně k dispozici. Věříme tomu?

Nabízí se i otázka na zpytování svědomí: nezvykl jsem si náhodou na svatou zpověď jako na „náplast“, kterou přikrývám symptomy pocházející z hlubších příčin, například z pýchy, egoismu, závisti, či strachu? Neopakují tam dokola totéž, abych odešel, snad na chvíli spokojený, ale bez toho, abych se opravdu obrátil nebo alespoň posunul k lepšímu? Nyní je příležitost jít do hloubky. Přemýšlet. Zpytovat. Litovat. Měnit.

Pokud zpověď skutečně potřebuji a skutečně jsem na ni dobře připraven, mohu o ni individuálně požádat. Berme však tento čas i jako příležitost k delšímu a hlubšímu zpytování svědomí. A jako příležitost pro náročnější přípravu na dobrou svatou zpověď.

www.bihk.cz/19.03.2020

ECCLESIA IN EUROPA III.

Posynodální apoštolská exhortace sv. Jana Pavla II. z roku 2003 biskupům, kněžím a jáhnům, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům o Ježíši Kristu žijícím ve své církvi, prameni naděje pro Evropu

Farnost a církevní hnutí

15. Evangelium i nadále přináší své plody ve farních společenstvích, mezi zasvěcenými osobami, v laických sdruženích, v modlitebních skupinách a v apoštolátu, v různých společenstvích mladých, jakož i skrze přítomnost a šíření nových církevních hnutí a organizací. Na všech těchto místech totiž tentýž Duch vzbuzuje novou oddanost evangelium, velkorysou ochotu ke službě a křesťanský život ve znamení evangelijního radikalismu a misijního nadšení. Ještě dnes si v Evropě, jak v postkomunistických zemích, tak na Západě, farnost i nadále uchovává a vykonává své nezbytné a velmi aktuální poslání v pastoračním a církevním prostředí, i když má zapotřebí

neustálé obnovy. I nadále je s to poskytovat věřícím prostor pro vedení opravdového křesťanského života a je pro ně místem vytváření lidských a společenských hodnot, jak v kontextu rozptýlení a anonymity ve velkých moderních městech, tak na venkově a v oblastech s malým počtem obyvatelstva.

16. Velice si vážím existence a činnosti různých apoštolských organizací a zvláště Katolické akce a chci spolu se synodními Otcí vyzdvihnout přínos, který ve spojení s jinými církevními organizacemi (a nikdy izolovaně) mohou přinést nová hnutí a nové církevní komunity. Ty totiž napomáhají křesťanům radikálněji žít podle evangelia; jsou kolébkou různých povolání a plodí nové formy zasvěcení; především šíří a podporují povolání laiků a vedou je k tomu, aby našli své místo v různých životních sférách; podporují svatost lidu; mohou být hlásáním nebo vybidnutím pro ty, kteří se s církví jinak neseťkají; často podporují

ekumenické snahy a otevírají cesty pro mezináboženský dialog; jsou obranou proti šíření sekt a vydatnou pomocí při šíření činnorodého života a radosti v církvi.

Ekumenická cesta

17. Děkujeme Pánu za velké a povzbudivé znamení, jakým je pokrok, který zaznamenala ekumenická cesta na cestě za pravdou, láskou a smířením. Jde o jeden z velkých darů Ducha Svätého pro evropský světadíl, na kterém v druhém tisíciletí vznikla závažná rozdělení mezi křesťany a který stále ještě trpí jejich následky. Vzpomínám s pohnutím na některé velmi silné chvíle, jaké jsme zakoušeli během synodních prací, a na společné přesvědčení vyjádřené bratrskými delegáty, že tato cesta nesmí být přerušena, a to navzdory problémům, které stále přetrvávají, i těch nově se rodících. Musí pokračovat s obnoveným zápalem, s hlubokou rozhodností a s pokornou ochotou všech ke vzájemnému odpuštění. Rád beru za svá některá vyjádření synodních otců, že pokrok v ekumenickém dialogu, který má svůj nejhlubší základ v samém Božím Slově, představuje pro dnešní církve znamení velké naděje: růst jednoty mezi křesťany je totiž vzájemným obohacením pro všechny. Je třeba s radostí hledět na dosud dosažený pokrok v dialogu jak s bratry pravoslavných církví, tak s bratry z církevních společenství pocházejících z reformace, a rozpoznávat v nich znamení působení Ducha, za které je třeba Pána chválit a děkovat mu.

Kompendium katechismu

224. Co to jsou svátosti a které to jsou?

Svátosti jsou vnímatelná a účinná znamení milosti, ustanovená Kristem a svěřená církvi, skrze něž se nám uděluje božský život. Je jich sedm: křest, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, (kněžské) svěcení a manželství.

225. Jaký vztah mají svátosti ke Kristu?

Tajemství Kristova života jsou základem toho, co Kristus nyní prostřednictvím služebníků své církve rozdává ve svátostech. „Co bylo viditelné na našem Spasiteli, přešlo do jeho svátostí“ (sv. Lev Veliký).

226. Jaké je spojení mezi svátostmi a církví?

Kristus svěřil svátosti své církvi. Jsou „církve“ ve dvojnásobném významu: jsou „z ní“, protože jsou úkonem církve, jež je svátostí Kristovy činnosti; a jsou „pro ni“ v tom smyslu, že budují církev.

227. Co to je svátostný charakter?

Je to duchovní pečť, udělená svátostmi křtu, biřmování a kněžského svěcení. Je to příslib a záruka božské ochrany. V síle této pečeti je křesťan připodobněn Kristu a různým způsobem se podílí na jeho kněžství. Náleží k církvi podle různých stavů a funkcí. Je tedy zasvěcen božskému kultu a službě církve. Protože je charakter nezničitelný, svátosti, jež jej vtiskují, se přijímají jen jednou za život.

228. Jaký vztah mají svátosti k víře?

Svátosti nejenže víru předpokládají, nýbrž jí slovy a obřadnými prvky živí, posilují a vyjadřují. Odtud pochází starobylé úsloví: „Lex orandi, lex credendi“, totiž že církev věří tak, jak se modlí.

229. Proč jsou svátosti účinné?

Svátosti jsou účinné ex opere operato, (už tím, že se koná svátostný úkon), protože v nich působí Kristus, jenž udílí totiž milost, kterou znamená, nezávisle na osobní svatosti služebníka. Nicméně plody svátostí závisejí také na dispozicích toho, kdo je přijímá.

230. Z jakého důvodu jsou svátosti nutné pro spásu?

Pro věřící v Krista jsou svátosti nutné pro spásu, i když nejsou uděleny všechny jednotlivému věřícímu, protože udělují svátostné milosti, odpuštění hříchů, přijetí za Boží děti, připodobnění Kristu Pánu a příslušnost do církve.

231. Co to je svátostná milost?

Svátostná milost je milost Ducha svatého, vlastní každé svátosti. Tato milost pomáhá věřícímu na jeho cestě ke svatosti, a stejně tak pomáhá církvi, aby rostla v lásce a vydávala svědectví.

232. Jaký je vztah mezi svátostmi a věčným životem?

Ve svátostech církev již dostává záruku věčného života, i když nadále „očekává v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Ježíše Krista“ (Tit 2, 13).

Rok 2020 ve farních akcích

- 11. ledna
Tříkrálová sbírka
- 8. února
Farní ples (KD Martínkovice)
- 26. února
Popeleční středa – začátek postní doby
- 7. března
Přednáška PhDr. Renaty Margitfalviové
- 21. března
Duchovní obnova v Otovicích
- 10. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (v poledne)
- 12. dubna
Zmrtvýchvstání Páně
- 2. května
Pouť do Vamberžic – DLE SITUACE
- 4. – 8. května
Pouť do Německa – KVĚTNOVÝ TERMÍN ZRUŠEN
- 10. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost – DLE SITUACE
(Den matek)
- 17. května
Hvězda – májová pobožnost – DLE SITUACE
- 20. května
„Motobohoslužba“ Otovice – DLE SITUACE
- 24. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost – DLE SITUACE
- 29. května
Ekumenická bohoslužba, k. sv. Ducha – DLE SITUACE
- 30. května
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním – DLE SITUACE
- 31. května
1. svaté přijímání; slavnost Seslání Ducha svatého
– DLE SITUACE
- 5. června
Noc kostelů
- 13. června
Farní den (fara Ruprechtice)
- 20. června
Slavnost Božího Těla
- 25. července
Jakubsko-anenský víkend
- 26. července
Cyklopouť do Nowe Rudy
- 1. srpna
Křinicácká pouť
- 11. – 15. srpen
Farní tábor
- 11. října
Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)
- Říjen
Farní výlet (TV Noe), FATIMA?
- 8. listopadu
Den veteránů; sv. Martin (Martínkovice)

Slavení úmyslů mše sv. a nedělení sbírky

Během svého patnáctiletého kněžského života jsem jenom 2 dny nesloužil mši sv. A to v květnu 2007, v den operace žlučníku a v den pooperační. V aktuální době mši sv. slavím kolem 17. hod v kostele patronů farnosti sv. Petra a Pavla. V případě zájmu je možné se spojit telefonicky (731 110 397) a domluvit odsloužení mše sv. na Váš úmysl.

Nemožnost společného slavení liturgie znamená i derealizaci nedělních sbírek. Pokud chcete přispět na chod farnosti, číslo účtu je **1180703399/0800**.

P. Martin Lanžl

Mimořádné Urbi et orbi, pátek 27. března 2020

Meditace Petrova nástupce při mimořádné pobožnosti Urbi et Orbi, nám. sv. Petra na Mk 4, 35 – 41. Čtení Evangelia před čtením meditace doporučeno. Kde pak tu Bibli asi máme?

»Téhož dne večer« (Mk 4,35). Tak začíná evangelium, které jsme slyšeli. Již několik týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahallily naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútešnou prázdnotou, ochromujícími cokoli se namane. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy. Dolehly na nás obavy a rozpaky. Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi... jsme všichni. Jako oni učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: »Hyneme« (v.38), tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Je snadné žít se do této příhody. Obtížné je pochopit Ježíše. Zatímco učedníci jsou přirozeně vylekaní a zoufalí, On byl na zádi, v té části lodi, která se potápí nejprve. A co dělá? Navzdory pozdvižení klidně spí, s důvěrou v Otce – v evangeliu vidíme Ježíše spát pouze tady. Když je probuzen, utiší vichr a vody a obrátí se k učedníkům vyčítavým tónem: »Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?« (v.40).

Snažme se porozumět. V čem spočívá nedostatek víry učedníků, který je protikladem Ježíšovy důvěry? Nepřestali v Něho věřit, vždyť se na Něho obracejí. Podívejme se však, jakým způsobem: »Mistře, je ti to jedno, že hyneme?« (v.38). Je ti to jedno. Mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, nestará se o ně. Je to jedna z nejhorších věcí, slyšíme-li mezi sebou, v našich rodinách slova: „Nezáleží ti na mně?“. Tato věta zraňuje a rozbouří srdce. Otřásla také Ježíšem, protože nikomu jinému na nás nezáleží více než Jemu. A vskutku, jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky.

Bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty, na kterých jsme postavili své programy a plány, zvyky a priority. Ukazuje nám, že jsme nechali usnout a opustili to, co živí, podporuje a posiluje náš život a naši komunitu. Bouře odkrývá všechny snahy o vytěsnění a opominutí toho, co oživuje duši našich národů, odhaluje každý pokus o umrtvení pomocí zdánlivě „spasitelných“ návyků, neschopných dovolávat se našich kořenů a evokovat paměť našich

starců, čímž se zbavujeme imunity nezbytné pro vyrovnání se s protivenstvím.

Bouří spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stálé snaze o vlastní image, a znovu byla odhalena ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?« Pane, tvoje Slovo nás dnes večer zasáhlo a dotýká se všech. V tomto našem světě, který miluješ více než my, jsme se hnali vpřed plnou rychlostí a měli dojem, že jsme mocní a schopní všeho. Chtíví zisku, jsme se nechali pohltit věcmi a strhnout spěchem. Nezastavili jsme se na tvoje volání, neprocitli jsme tváří v tvář planetárním válkám a nespravedlnostem, neslyšeli jsme křik chudých i naší těžce nemocné planety. Vyzývavě jsme pokračovali a mysleli si, že budeme v nemocném světě navždy zdraví. Nyní, když jsme na rozbouřeném moři, tě prosíme: „Probuď se, Pane!“

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?« Pane, obraciš se k nám výzvou, výzvou k víře. Výzvou, v níž nejde ani tak o to věřit, že Ty existuješ, nýbrž jít za Tebou a důvěřovat Ti. V této postní době zní tvoje naléhavá výzva: „Změňte smýšlení“, »obrať se ke mně celým svým srdcem« (Jl 2,12). Voláš nás, abychom se chopili tohoto času zkoušky jako času volby. Není to čas tvého soudu, ale našeho soudu: čas vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomíjí, oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas k opětovnému usměrnění běhu života vstříc Tobě, Pane, a vstříc druhým. A cestou můžeme hledět na mnohé naše příkladné druhy, kteří vprostřed strachu reagovali odevzdáním svého života. Tak působí moc Ducha, jež se vylévá a přetváří v odvážnou a velkodušnou odevzdanost. Život Ducha je s to vykoupit, docenit a ukázat, jak jsou naše životy spřádány a nesený obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších show, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. Tváří v tvář utrpení, v němž se poměruje opravdový rozvoj našich národů, objevujeme a zakoušíme Ježíšovu velekněžskou modlitbu: »ať všichni jsou jedno« (Jan 17,21). Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílelou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech. Modlitba a tichá služba jsou

naše vítězné zbraně.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Počátkem víry je uznání, že potřebujeme spásu. Nejsme soběstační, sami se utopíme: potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Pozvěme Ježíše na loďky svých životů. Odevzdejme mu svoje obavy, aby je přemohl. Jako učedníci zakusíme, že s Ním na palubě neztroskotáme. Vždyť v tom je Boží moc, že obrací v dobro všechno, co se stane, i to nepěkné. On vnáší klid do našich bouří, protože s Bohem život nikdy neumírá.

Pán nás uprostřed bouře interpeluje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonocní víru. Máme kotvu: v Jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v Jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v Jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddělil od Jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšme ještě jednu zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět nalezi život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, poslílili, rozpoznali a podnítli milost, která v nás přebývá. Nezházejme skomírající plamínek (Iz 42,3), který nikdy neochoří, a dejme vzplanout naději.

Obejmout Jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se na chvíli svého bažení po všemohoucnosti a majetku a dát prostor kreativitě, kterou může vzbudit jedině Duch svatý. Znamená to najít odvahu otevřít prostory, kde všichni pocítí, že jsou povoláni, a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V Jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci se opatrovat a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?« Drazí bratři sestry, z tohoto místa, které vypráví o skálopevné Petrově víře, chtěl bych dnes večer svěřit vás všechny Pánu na přímiluvu Madony. Spásy jeho lidu, mořské hvězdy uprostřed bouře. Z této kolonády, která objímá Řím a svět, ať na vás sestoupí Boží požehnání jako útěchyplné objetí. Pán ať žehná světu, daruje zdraví tělu a útěchu srdci. Žádáš nás, abychom neměli strach. Naše víra je však slabá a jsme bázlívi. Ty však, Pane, nenechej nás napospas bouři. Zopakuj znovu: »Vy se nebojte« (Mt 28,5). A my, spolu s Petrem, »hodme na Něj všechnu svou starost, vždyť Tobě na nás záleží« (srov. 1 Petr 5,7).

Sv. Korona/Štěpánka, mučednice z 3. století, památka 14. května

Podle údajů, které jsou k dispozici, víme, že se jako velmi mladá stala manželkou Viktora – římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Sám Viktor byl křesťanem, který se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia

nebo Diokleciána. Mladá dívka byla popravena rotrnutím mezi dvěma palmami. Její tělo bylo uvázáno uprostřed dvou pevně ohnutých palm, po jejich uvolnění bylo její tělo obrovskou silou roztrženo. Tento výjimečně krutý způsob poprav v panovníkovi podminila odpověď dívky, která odmítla obětovat pohanským modlám: „Dali mi jméno Korona a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?“

Uctívání sv. Korony, podobně jako koronavirus přítomný v mnoha zemích po celém světě, „překročilo hranice“. Legenda o této mučednici z pozdního starověku je známá v Asii, Africe i Evropě.

První řecká legenda Viktora a Korony umísťuje jejich mučednictví do Damašku, později se však opakovala v různých variantách. Proto se vedle dnešního hlavního města Sýrie uvádí jako místo úmrtí Antiochie na jihu dnešního Turecka, Alexandria v Egyptě, Sicílie a Marseille. Řecká, latinská a etiopská církev uctívá svatou Koronu.

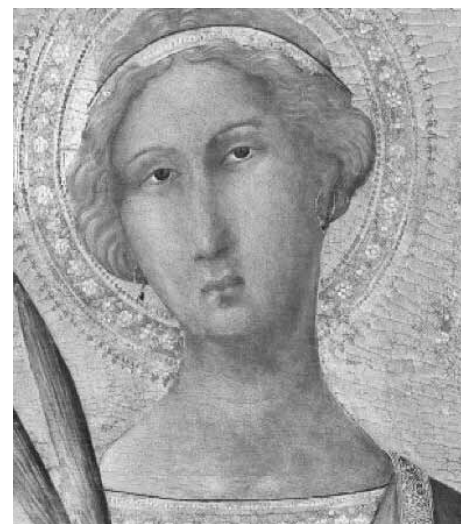
Z Blízkého východu se legenda o ní dostala do Itálie nejspíše v šestém století. Pozůstatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. Už v tomto období byl postaven kostel, který jim byl zasvěcen a již v 6. století se sv. Korona ukázala jako příklad věrnosti ve víře. V roce 997

přinesl císař Otto III. její relikvie do Cách a v 14. století je císař Karel IV. nechal umístit do chrámu sv. Víta v Praze.

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této světičky v Bavorsku, České republice a Dolním Rakousku. Tam a v některých dalších oblastech světa je Korona uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepříznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře.

Tradice zahrnují například zvyk v Dolním Rakousku, a to každoroční poutě sv. Korony. V roce 1504 v malém městečku St. Corona am Wechsel byla nalezena v dutém kmeni lipového stromu malá soška sv. Korony, a tak na památku této události byla na tomto místě postavena kaple. Kult této světičky je znám i v jiných částech Rakouska, také ve Vídni, kde je lékárna sv. Korony. Při této příležitosti rakouská média poukazují na to, že skutečnost, že mince ražené rakouskou mincovnou v letech 1892 – 1924 se nazývaly „korunami“ na památku světičky, by se měla vysvětlit skutečností, že sv. Korona je také patronkou dobré investice, lovců pokladů a hráčů loterií.

www.cirkev.cz/16.03.2020

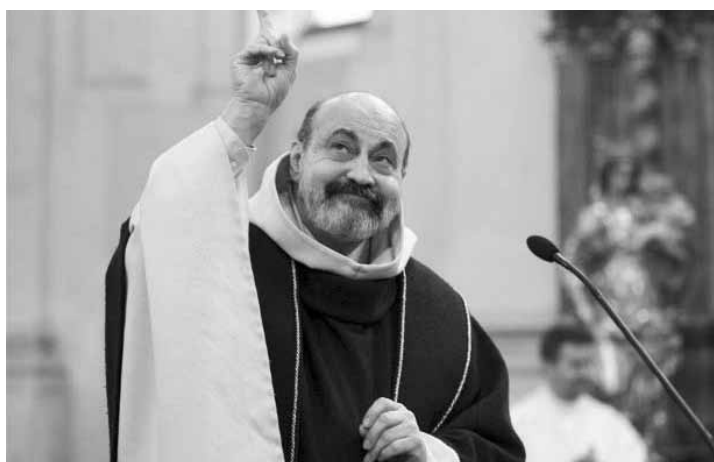

Dokončení opravy střechy děkanského kostela v Broumově

Na to, abychom mohli osm let prací na obnově střechy kostela sv. Petra a Pavla v Broumově letos úspěšně uzavřít, potřebuje Římskokatolická farnost – děkanství Broumov ještě 200.000 Kč. Zbývá dokončit výměnu nad bočním vchodem a celkovou výměnu krytiny nad sakristií. Od Ministerstva kultury, Královéhradeckého kraje a Města Broumov má ŘKF – děkanství k dispozici aktuálně 595.000 Kč. Zbývá je nutné sehnat. Pokud se rozhodnete přispět, číslo účtu je 35-1180703399/0800. Můžete přidat heslo „Střecha“. Pán Bůh požehnej Vaší velkorysosti a pomoci. Za měsíc březen příspěvek dárců činil 12.500 Kč. Díky!

P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov

Rozhovor o souvislostech pandemie s knězem a profesorem T. Halíkem

V Česku není možné v důsledku pandemie pořádat mše. Došlo někdy k něčemu takovému v dějinách (novodobých) církve?

TH: V tomhle rozsahu asi ne – i v době moru ve středověku, kdy ovšem lidé neznali příčiny chorob a hygienická pravidla, se konaly nejen mše, ale i velká kající procese. V době moru se např. všichni jezuité v Praze a ostatních jezuitských kolejích v Čechách dobrovolně vydali ošetřovat nemocné, pomřela při tom celá řádová elita profesorů z Klementina a v Kutné Hoře i jezuita Bedřich Bridel, největší český básník před Máchou.

Nynější dobu prázdných a zavřených kostelů můžeme chápat jako výstražný obrázek možné blízké budoucnosti. Už teď se to v mnoha zemích děje a dovážení kněží ze zahraničí není žádné řešení. (Ostatně i Polsko, které bylo vnímáno jako bezedný sklad na náhradní díly v církvi, dnes prochází nejrychlejším tempem sekularizace v celé Evropě, a i tam počet seminaristů, noviců a novicек klesá). Letošní půst od bohoslužeb – podobně jako zkáza katedrály Notre Dame na konci postu minulého roku – je možná prorockým znamením.

Je to Boží trest?

TH: Je spíš test! Je to test církve, zda je připravená mnohé věci opustit a změnit a zajat na hloubku. Pro tradiční zvykové křesťany, pro něž

byla nedělní účast na mši hlavním a někdy jediným projevem jejich křesťanské identity, to znamená výzvu položit si otázku, co je skutečně srdcem a zdrojem jejich víry, z čeho všeho žije jejich vztah k Bohu.

Lze jít nyní například ke zpovědi? Lze si představit, že by svátost smíření probíhala ně-

jak na dálku? Jak je tomu nyní se svatým přijímáním?

TH: Svátost smíření vyžaduje osobní kontakt a jsem přesvědčen, že i mše se má konat jako osobní setkání, nikoliv jako televizní program. Proto na sítě dáváme pouze promluvy, eucharistie je něco jiného. Posvátno nelze rychle a lacině technizovat – tady (jako v řadě jiných věcí) jsem rozhodně a myslím, že zdravě konzervativní. Jsem přesvědčen, že „půst od svátostí“ může být také dobrou zkušeností, že víru lze žít i jinak. Můžeme tento půst přijmout také jako výraz solidarity s těmi, které církev od svátostí odstrkuje – například lidi žijící po rozvodu v pouze civilním manželství.

Měli by se kněží vydat za lidmi do ulic, jako to učinil papež František? Nebyl by to ale na druhou stranu risk pro jejich zdraví?

TH: Pokud by někdo umíral nebo byl v jiné opravdu hraniční situaci, mám doma roušku, brýle a ochranný oděv a jistě nejsem jediný kněz, který by tuto službu opravdu potřebným poskytl. Když mi však lidé píšou, že bychom nyní naopak měli sloužit spoustu mší každou neděli po malých skupinkách, je to spíš projev magického přístupu k náboženství.

Co byste lidem doporučil dělat, aby z nastalé situace nepanikařili, nezbláznili se a neztratili víru, že tuto krizi lze přečkat? Čím byste na společnost apeloval?

TH: Apeluji na zdravý rozum a zdravou víru – to jsou důležité spojenci proti panice. Zdravý rozum chrání před „fake-news“, umožňuje střízlivé rozlišování a zodpovědnou volbu, zdravá víra umožňuje vstoupit do vždy nejisté budoucnosti s odvahou, důvěrou a nadějí. Tyto poklady nelze předávat jen slovy, nýbrž především osobním příkladem. Společnost potřebuje mít před očima osobnosti, vyzařující pokoj, moudrost a empatii.

Co byste popřál/doporučil státníkům, kteří krizi řeší z politických pozic, a co bezpečnostním a zdravotnickým sborům, které se starají o lidi v terénu?

TH: U nás je to s politickou garniturou těžké – lidé si zvolili prezidenta, který je neviditelný a nefunguje (řekl bych skoro: našťastí) a premiéra, který chápe stát jako svou firmu a neumí dát dohromady jednu souvislou českou větu – a oba se obklopili především loajálními kývaly. Ale je to naše legitimní vláda a já jí jistě držím palce, aby situaci zvládla, a respektuji její nařízení; teď není čas na politické soupeření, musíme táhnout za jeden provaz. Doporučení je jediné: státní apa-

rát i zdravotníci se musí řídit pokyny skutečných odborníků a ti musí neustále sledovat a vyhodnocovat zkušenosti za zahraničí.

Co mne opravdu rozčiluje, je darebáctví těch, kteří využívají tuto situaci k zpochybňování EU: když EU dnes rozumně dává velký prostor k samostatnému rozhodování členských států, volají, že je k ničemu, kdyby dělala opak, titíž lidé by protestovali, že omezuje národní suverenitu. Přičemž právě v takové situaci se ukazuje, jak je nutná mezinárodní spolupráce a solidarita – zvláště dojemně působí tyto výroky dnes z Británie po nešťastném brexitu.

Jak by mohla podle vás pomoci katolická církev, ať už v terénu nebo v rámci politiky?

TH: Je několik věcí, které by rozhodně církve – nejen katolická – dělat neměly. Měly by se varovat spících agentů pomstychtivého Boha, kteří ožijí při každé pohromě a chtějí z ní vytloukat náboženský kapitál. Těch prodavačů strachu je v církvích hodně – a ti opravdu vyhánějí lidi z církve a další odrazují (a naopak přitahují velmi problematický typ lidí). Søren Kierkegaard už v předminulém století nazval tuto nemoc měšťansko-církevního křesťanství „nemocí k smrti“. Jistý typ křesťanství skutečně umírá a nedokáže se s tím smířit: bojí se a chce strašit druhé. Církev by měla být tím, čím jí chce mít papež František: „polní nemocnicí“. Papež touto metaforou míní, že by neměla dlít v pohodlné „splendit isolation“ od světa, nýbrž vycházet ze svých hranic a pomáhat tam, kde jsou lidé fyzicky, psychicky, sociálně a duchovně zraňováni.

Ano, může tím také konat pokání za to, že i její představitelé se dopouštěli ještě nedávno zraňování lidí, včetně těch nejbezbrannějších.

Vidíte pro současnou situaci ve společnosti nějaké podobenství v Bibli?

TH: Četl jsem humorný soubor biblických doporučení, které ovšem ocení jen znalec Písma a církevních dějin: „Myjte si často ruce“ (Pilát Pontský); „Nezdravte se políbením“ (Jidáš Iškariotský); „Nedotýkejte se navzájem“ (Máří Magdaléna); „Nedotýkejte se otevřených ran“ (Tomáš Apoštol); „Neztrácejte hlavu!“ (Jan Křtitel); „To není Apokalypsa!“ (Jan Evangelista); „Nejezděte do Číny!“ (misionář Matteo Ricci SJ). Ale když mám odpovědět vážně, doporučuji knihu Job. Ta je velkým varováním před tím, abychom tvář v tvář utrpení netroušili laciné náboženské fráze.

Když to řeknu lidově, co naší společnosti coronavirus vzkazuje?

TH: Chovejte se klidně a moudře, buďte navzájem solidární. V těžkých chvílích se o Čechy nebojím, pamatují dramatické chvíle ruské okupace

v roce 68 i převratu v roce 89, kdy jistí generálové chtěli táhnout na Prahu: v dramatických momentech česká společnost reaguje dobře, tvořivě, solidárně – a hlavně s humorem. Už teď je mnoho anekdot o koronaviru. Jedna za všechny: Babiš tvrdí: Tak dlouho mne chtěli Češi zavřít, až jsem je všechny zavřel já!

Problém je v tom, že jakmile nám otrne, vracíme se k starým nectnostem a malicherné rozhádnosti.

Co bychom si ze současné situace měli vzít jako poučení a inspiraci do budoucna?

TH: Pandemie nám ukazuje, že náš svět je nemocný. A nemyslím tím teď jen lidi na nemocničních lůžkách. České slovo nemoc vystihuje tento stav: opak moci. Dlouho jsme byli opojeni mocí: nejen komunisté si mysleli, že „poručíme

větru, dešti“, že vezmeme do své režie přírodu a dějiny, využijeme bezuzdně všechny možnosti, které nám poskytla technika, že se nebudeme ptát, zda všechno, co můžeme (ve smyslu: dokážeme) také můžeme ve smyslu „smíme“ (zda je to morálně přípustné a zodpovědné).

Věříte, že celá krize nakonec dopadne dobře, a vzejde z ní posílení?

TH: Ano, věřím, i když má víra je spíš než jistota stálý zápas s pochybností. Víra, naděje a láska jsou tři křesťanské ctnosti, které jsou nám dány jako dar a úkol, máme je za všech okolností zachovat a rozvíjet. V určitých situacích je to úkol poměrně náročný.

www.aktuálně.cz/blogy/19.03.2020, kráceno

KŘÍŽOVÁ CESTA

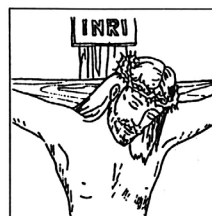
V modlitbě křížové cesty si připomínáme, co všechno Ježíš z lásky k nám vytrpěl.

Když očísľujete ve správném pořadí jednotlivá zastavení křížové cesty a čísla zapíšete do kroužků, dozvíte se, že Bůh ...

(dokončení v tajence)

ÁDNÝK

HOVĚŘ

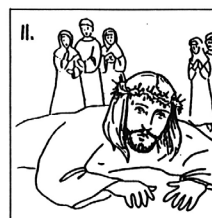
EDALS

EDNOR

HYNUL

OZENĚ

VĚHOJ

DOVNĚ

HOSYN

LOVAL

AABYŽ

ÍNEZA

SVĚTŽ

TAKMI

TAJENKA:

MYŠLENKY NA MĚSÍC DUBEN

TIMOTHY RADCLIFE PROČ BÝT KŘESŤANEM

KRYSTAL OP, S.R.O. PRAHA 2017

1. Pokud je Bůh smysl všeho, tak jste-li zbožní, směřujete-li k Bohu jako svému konečnému cíli, musí se to ve vašem životě nějak projevat.
 2. Být svědek neznámá šířit propagandu, ba ani povzbuzovat lidi, ale být živoucím tajemstvím.
Znamená to žít tak, že by vás život neměl žádný smysl, kdyby Bůh neexistoval.
3. Pokud říkáme, že Ježíš vstal z mrtvých, ale v našem životě není po vzkříšení ani stopa, tak si můžeme o vzkříšení mluvit třeba do skonání světa, a naše slova stejně nebudou mít žádný význam. Na pravdě záleží.
4. Musíme kráčet s lidmi, jako Ježíš krácel s učedníky do Emauz, i když nám – stejně jako tomu bylo u oněch učedníků – někdy připadá, že vyrážejí špatným směrem.
5. Pokora je ctnost, která nám vrací odvahu a spolu s ní i realistické chápání toho, kým jsme a kým s milostí Boží být můžeme, takže pak znovu vyrážíme zlézat vrcholy.
6. Jedna z věcí, které by na křesťanech měly být výrazně odlišné, by měla být naše svoboda. Lidé by se měli na nás dívat a žasnout nad naší ohromující svobodou.
 7. Desatero není vnější omezení naší svobody; připomíná nám, kdo jsme.
8. Křesťan je ten, kdo vyhlíží Krista. Celý liturgický rok nás formuje tak, abychom měli odvahu čekat na Pánův příchod. Křesťanský rok nás formuje k trpělivosti.
9. Chceme-li sdílet Boží radost, musíme sdílet i jeho žal nad utrpením světa. Kdo se izoluje od bolesti světa, nemůže být nikdy hluboce radostný.
10. Jsme jakoby postaveni na bojiště a musíme bojovat odvážně, nevyhýbat se ranám a neustupovat, ale vzhlížet k našemu veliteli, Kristu ukřižovanému, který pokaždé vytrval. Vytrval až úplně do konce.
11. Trpělivý člověk není ten, který neprchá před trápením, ale ten, který se jím nenechá nepřiměřeně zarmoutit.
 12. Má-li církev svědčit o radosti ze vzkříšení, musíme se osvobodit od strachu.
 13. Odvaha je ctnost, kterou potřebujeme, má-li se dařit i všem ostatním ctnostem.
14. Nic, co se děje v čase, a nic z námahy a utrpení, které musíme zakoušet v tomto světě, nebude nadarmo; to vše se přemění v klanění Bohu a naši nekonečnou radost.
15. Modlitba tělem nám ukazuje, jaký druh živočichů jsme. Podobně jako ryby životem proplují a klokani proskáčou, my k cíli své cesty směřujeme v modlitbě.
 16. Láska je jediný impuls, který je dostatečně mocný na to, aby nás přinutil opustit pohodlný úkryt naší dobře opevněné individuality, odhodit neproniknutelný krunýř soběstačnosti a vylézt do nebezpečné zóny venku.
 17. Musíme se naučit být sami. Nemůžu být šťastný s druhými, pokud neumím být spokojený sám.
 18. Oddělíme-li svou lásku k Bohu od lásky k lidem, obě zhořknou a zchradnou.
 19. Jsi-li na pochybách, řekni pravdu. Nepřátele tím popleteš a přátele překvapíš.
 20. Člověk, který nechce věřit v Boha, uvěří čemukoliv.
 21. Jedním ze zdrojů naší krize pravdy je to, že naše životy jsou tak hektické, že nemáme čas skutečně vidět jeden druhého nebo cokoli jiného.
 22. Jak poznáte, že noc skončila a nastává den? Když se podíváte druhému do tváře a vidíte, že ta žena nebo muž je vaše sestra nebo bratr. Dokud to totiž nedokážete, nesejde na tom, jaká je denní doba, protože noc trvá.
 23. Děkovat znamená skutečně přemýšlet a modlitba nám pomáhá přemýšlet správně.
 24. Křesťanská pokora není pocit, že člověk je opovrženíhodný červ. Pokora je mít sám k sobě pravou úctu.
 25. Člověk se stává člověkem díky lidem.
 26. Naším společenstvím je Ježíš Kristus. On je Slovo, ve kterém se sjednotíme jeden s druhým, a tím se staneme plně lidmi.
 27. Ježíš Kristus je ten, kdo na svém těle nesl veškeré násilí, které proti sobě navzájem obracejí lidské bytosti.
Zabilo ho to, ale Otec vzkřísil Slovo k životu a prolomil mlčení hrobu.
 28. Být křesťan znamená přijmout dobrou zprávu, kterou nám předávají naši předchůdci. Stará moudrost nás obnovuje.
 29. Bůh dýchl do prachu země a dal Adamovi život. Kristus vydechl na kříži a vykoupil Adamovo a Evino selhání.
 30. Doba je neklidná, doba je těžká, doba je zlá. Žijte dobré životy a dobrými životy dobu změníte. Změníte dobu a potom nebudete mít nač reptat.

Pastýřský list královéhradeckého biskupa Jana Vokála ke konci postní doby

Učme se milovat a objímat svůj kříž!

Milovaní bratři a sestry v Kristu,

křesťan se pozná nikoliv podle toho, že nese svůj kříž, ale podle toho, jak jej nese: miluje jej a objímá, čímž se podobá Pánu. Přijímá svůj kříž s láskou stejně jako On, když Ho vedli na popraviště, kde jej proměnil v nástroj spásy.

Už léta žijeme v klidné a hojné době, která nás svou mírností ukolébala a snad i přivedla k duchovní pohodlnosti či lhostejnosti. Zvykli jsme si křížem se žehnat, o kříži často mluvit, ale málokdy ho musíme v každodenním životě skutečně nést, natož abychom si trpělivě osvojovali dovednost objímat ho a milovat. A ona je to skutečně dovednost, nejenom rozhodnutí nebo postoj. Snažíme se být jako náš Pán, ale nedaří se nám to. Jsme hříšní a slabí, někdy i lhostejní, a proto neustále potřebujeme trpělivě se učit lásce k Bohu a ke svým křížům.

Každoroční školou lásky ke kříži je zejména postní doba. V posledních desítkách let jsme si v ní museli někdy i složitě vymýšlet, čeho se vzdáme, co uděláme pro druhé a jak prohloubíme svou modlitbu. Letošní postní doba je jiná. Sama před nás postavila reálné kříže. Nemusíme už hloubat, čeho se zřekneme, protože skončila veškerá zábava mimo naše domovy. Nemusíme se ptát, komu pomoci, protože kolem nás a s námi žije ohromné množství potřebných, pro které je najednou životním ohrožením jít si nakoupit potraviny. Nemusíme se ptát, jak oživit jednotvárnost své modlitby, když i účast na nedělní bohoslužbě je náhle nemyslitelná a přístup ke svátosti smíření velmi obtížný.

Milování bratři a sestry v Kristu,
modleme se za překonání současných obtíží, zasazujme se podle svých možností o jejich zmírnění, ale pokoušejme se je přijímat také jako dar. Jako nový dar, který je pro nás velikou příležitostí a výzvou obejmout reálný kříž. Pokorně se obrátit k Bohu, litovat svých hříchů, s vděčností Pánu pokleknout, vzít do ruky Růženec, breviář, Písmo svaté a zcela konkrétně pomoci potřebným. Je to příležitost učit se své kříže nejenom nést, ale i objímat a milovat.

Veškeré postní odříkání i modlitby se musí vždycky projevit ve skutcích lásky. Křesťané, tedy Kristovi učedníci, se poznají *podle lásky* (viz Jan 13,35), nikoliv podle vnitřního hnutí mysli. Křesťanská láska není souborem pocitů, ale skutků. Dnes vidíme skutky lásky všude kolem sebe, a to velice spontánní. Kolik z Vás chodí někomu jinému nakoupit, šije roušky, hlídá děti, či jinak pomáhá! Chtěl bych Vám za to vyjádřit převeliký dík, stejně jako lékařům, ošetřovatelům, zdravotníkům, pracovníkům charity a dalších podobných služeb, záchranářům, ale i prodavačům, řidičům dopravních prostředků, policistům a všem, kdo nezůstávají doma, protože musí sloužit i přes velké riziko, které z toho pro ně plyne.

Srdečně rovněž děkuji duchovním, kněžím a jáhnům, řeholnicím a řeholníkům, kteří ani přes zavřené kostely nepřestali plnit svou službu obětovat se Bohu za svěřený lid, slavit Eucharistii, nabízet konkrétní pomoc duchovní i praktickou. Má zvláštní podpora patří kněžím, kteří udělují svátost smíření v jakékoliv situaci, zejména nemocným. Zavřené chrámy nemohou zavřít naše srdce. Čím vzácnější je nám účast na bohoslužbě, tím hlouběji jsme zváni hovořit se svým Pánem v dialogu vlastního srdce i v rodinném společenství. Využijme tohoto období k obnově rodinné modlitby. Dopřejme dětem, aby znovu zakusily společnou modlitbu s rodiči, neboť ta je bude formovat a posvěcovat.

Zvláště myslíme také na seniory, kteří zakoušejí veliké období samoty. Jejich vnoučata nechodí do školy, přesto se s nimi prarodiče nemohou potěšit. Blízcí jim často mohou jen přinést nákup a nechat ho přede dveřmi. Kéž je Vám, starým či nemocným, povzbuzením naše společná modlitba, ale i aktivita. Pišme seniorům dopisy, volejme jim, pomáhejme jim na dálku a modlitbou doprovázejme i všechny, kdo se o ně a o nemocné starají. Nezapomínejme, jak

krásné pro ně je, když jim děti či vnoučata přijdou alespoň zamávat pod okno. Staří a nemocní lidé teď více než kdy jindy zakoušejí chvíle, kdy Ježíš z kříže volal na svého Otce, proč Ho opustil. I jejich kříž však vede k lásce. Můžeme říci, že je to láska o to větší, vznešenější a účinnější.

Milovaní bratři a sestry v Kristu,
už teď je jasné, že letošní období postního sebezáporu neskončí ani Velikonocemi. Budeme je patrně slavit ve svých domovech, podrobnější pokyny obdržíte v blízké době. Chtěl bych Vás poprosit, abyste i takové Velikonoce v rodinách pojali skutečně svátečně a zbožně. Věřím, že během nich pocítíte, že kříž, který se po celý život společně učíme milovat a objímat, nás neubíjí, ale je nástrojem Boží spásy a věčnosti, která daleko přesahuje dny a roky, jež jsou nám vyměřeny na tomto světě. Až soudobé těžkosti pominou, kež z nich vyjdeme pokornější a moudřejší, hlouběji zamilováni do Krista a jeho kříže.

Píši tento dopis o slavnosti Zvěstování Páně, jež je skrze naši nebeskou Matku Pannu Marii hmatatelným příslibem naší záchrany, vykoupení. Je svátkem naděje, ujištěním, že po noci se znovu rozední. S touto nadějí proto zdvihněme své kříže a vykročme ve šlépějích Toho, který svůj kříž objímá a ten můj pozvedá, abych s Ním měl podíl v Božím království. On a Jeho láska vítězí, proto zvítězí i ten, kdo obejmě svůj kříž.

Všechny Vás v této těžké době svěřuji pod mateřskou ochranu Panny Marie, vyprošuji Vám hojnost darů Ducha Svatého, pevné zdraví, odvahu a ze srdce Vám žehnám!

Váš biskup

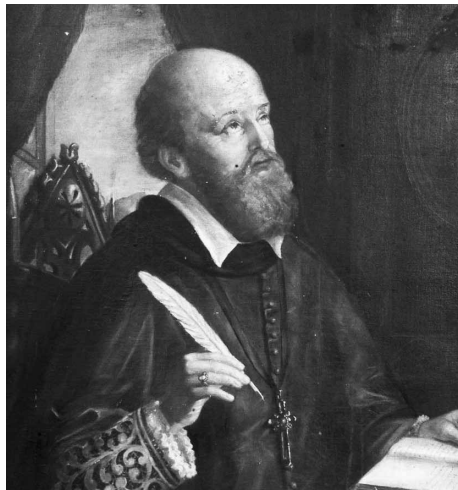

Dáno v Hradci Králové o slavnosti Zvěstování Páně 25. března 2020

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY DUBEN

Po uvolnění karanténních opatření sledujte web www.broumovfarnost.cz

Mše sv. v týdnu, Broumov – DUBEN 2020

Po uvolnění karanténních opatření sledujte web www.broumovfarnost.cz

Modlitba sv. Františka Saleského k andělu strážnému

Můj svatý anděle! Ty jsi od mého narození mým ochráncem. Tobě svěžuji dnes své srdce, předej je mému Spasiteli, jemuž Jedinému má náležet. Ty jsi ochráncem mého života. Buď také mou útěchou ve smrti. Posiluj mou víru, upevňuj mou naději, zapaluj ve mně božskou lásku! Dopřej mi, abych netrpěl úzkostí pro minulý život, nezpokojoval se přítomným a neděsil se budoucího. Posiluj mě ve smrtelném zápasu, povzbuzuj mou trpělivost, dodej mi pokoje. Vypros mi milost, aby mým posledním pokrmem byl chléb andělů; mými posledními slovy Ježíš, Maria, Josef; posledním vydechnutím byl dech lásky; a tvoje přítomnost buď mou poslední útěchou. Amen.

Oset

Pozvedám ruce
mezi prsty cítím blankyt
Duchem chudý suchý oset
hledí očima Fra Angelica
Giotta
Svatého Františka
Přede mnou
jenom zmrtychvstání
Celý
jdu od naproti

To já
říkám ta slova
Právě to
je nejtěžší
Stvořit sebe
abych potkal Otce

Diakonie Broumov,
sociální družstvo

Diakonie Broumov, sociální družstvo, vyhledává veřejnou sbírku na podporu svozu použitého šatstva ze sbírek i sběrných kontejnerů.

Diakonie Broumov, sociální družstvo aktuálně z důvodu opatření vyhlášených vládou České republiky v souvislosti s bojem proti koronaviru nemá dostatek finančních prostředků na svozovou činnost – má zavřená střediska a prodejny a také se potýká s nedostatkem zaměstnanců.

Při běžné činnosti odvezeme měsíčně více než 450.000 kg použitého šatstva - umíte si představit toto množství na skládkách? Za rok spolupracujeme s téměř 3 000 měst a obcí v ČR.

Jsme velice rádi, že se občané celé republiky naučili textil třídit a recyklovat. Zaměstnáváme 10 řidičů, kteří zajišťují svozy darovaného materiálu téměř po celé České republice. Každý řidič má své pravidelné trasy, které se mění pouze tím, že se další obec, město či soukromá osoba přihlásí ke sbírce ošacení. Spojuje nás nejen láska k bližnímu, ale i aktivity ve prospěch nás všech. Protože co si budeme povídat, ochrana životního prostředí touto formou recyklace textilu pomáhá nám všem!

Prosíme, pomozte nám,
abychom se mohli i nadále věnovat prospěšné činnosti!

Příspějte finanční částkou na každodenní výdaje - na svoz použitého šatstva, rozvoz materiální pomoci občanům, zakoupení PHM, na opravy a obnovu vozového parku, opravy a stěhování sběrných kontejnerů na šatstvo, a to na účet České spořitelny,

číslo účtu: 50016-1302698349/0800.

Věříme, že solidarita Vás všech nám dovolí i nadále provozovat naši činnost a že s Vaší podporou dokážeme překlenout toto nelehké období.

Všem dárcům předem srdečně děkujeme za jakýkoliv finanční dar!

Broumov 18.3.2020

Ing. Pavel Hendrichovský
předseda družstva

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.